

ΕΤΟΣ 67ον

14 Ἀπριλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 15 (3437)

Η ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΝΕΚΡΩΣΗ

Πλησιάζοντας στό τέλος τῆς Μεγάλῆς Σαρακοστῆς, σάν μιά τελευταία ὠθηση «πρός διέγερσιν τῶν ραθύμων», ὅπως μᾶς ἰλῆει τό συναξάρι τῆς ἡμέρας, ἡ Ἐκκλησία μᾶς θυμίζει τό συγκλονιστικό παράδειγμα μετανοίας τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ἐπειδή συχνή αἰτία τῆς ραθυμίας εἶναι ἡ ἔλλειψη ἐλπίδας στό ἔλλειος τοῦ Θεοῦ καί ἐνίοτε ἡ πλήρης ἀπογοήτευση λόγῳ τῆς χρόνιας βύθισης σέ βουρκο παθῶν, προβάλλεται ἡ μετάνοια μιᾶς γυναίκα, ἡ ὁποία παρ' ὄλο πού κατάντησε σέ πυθμένα ἀπωλείας, δέν ἀπελπίστηκε· ἀποτόλημσε τόσο δυναμικό ἀγῶνα μετανοίας, ὥστε ὄχι ἀπλῶς σώθηκε, ἀλλῆ ἐγίνε ἀγία. Πῶς γεννήθηκε ἡ ἐλπίδα σωτηρίας στήν καρδιά τῆς πόρνῆς; «Ἐλπίδα τίκει δῶρων Κυρίου πείρα», ἀπαντάει ὁ Σιναΐτης ἅγιος Ἰωάννης· καί τό πρῶτο δῶρο πού δέχθηκε ἡ ἀγία Μαρία ἦταν τό νά ἀνοίξει καί γι' αὐτήν ἡ πόρτα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως στά Ἱεροσόλυμα καί νά μπορέσει νά προσκυνήσει τόν Πανάγιο Τάφο.

Τό δῶρο καί ἡ θύρα

Γιά ἀσύγκριτα μεγαλύτερο δῶρο καί γιά ἀπροσμέτρητα σπουδαιότερη θύρα μᾶς μιλάει στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὁ θεηγόρος Παῦλος. Τό δῶρο εἶναι ἡ διά τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ λύτρωσή μας· καί ἡ θύρα, πού Ἐκεῖνος μᾶς ἄνοιξε καί Πρῶτος μετά σαρκός εἰσήλθε, εἶναι ἡ θύρα τοῦ ἐπουρανίου Ναοῦ καί Θυσιαστηρίου του. Ἡ Παλαιά Διαθήκη προέβαλλε σκιωδῶς τά θεῖα δῶρα πού θά ἀπολαμβάναν οἱ κληρονόμοι τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅταν οἱ προφητεῖες θά ἐκπληρώνονταν. Ὅλα αὐτά τά ἀγαθὰ ἐξαρτῶνται ἀπό τή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ καί ἀπό τήν ἀρχιερατική μεστεια του. Οἱ δωρεές πού ἤδη ἀπολαμβάνουμε, καθῶς καί ἐκεῖνες πού πρόκειται νά μᾶς ἐπιδαψιλευθοῦν στή δόξα καί στή μακαριότητα τοῦ οὐρανοῦ, ὄλες ἀπό τήν ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ ἐκπηγάζουν καί στή θυσία του βασιζονται. Γι' αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος τόν ὀνομάζει «ἀρχιερέα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν».

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. θ' 11-14)

Λύτρωση διά τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, Χριστός παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰώνιαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἶμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ἑναντιζουσα τοὺς κεκοινωνημένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσῳ μᾶλλον τὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεὶ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῦναι Θεῷ ζῶντι;

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ ἀρχιερέας γιὰ νὰ μπεῖ μιά φορά τὸν χρόνο, τὴν ἡμέρα τοῦ ἐξίλασμοῦ, στὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, στὸν πιό ἱερό κῶρο τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου, καὶ νὰ προσφέρει τὴ θυσία τοῦ θυμιάματος, ἔπρεπε πρῶτα νὰ θυσιάσει καὶ νὰ προσφέρει αἶμα μόσχων γιὰ τίς δικές του ἁμαρτίες καὶ ἔπειτα αἶμα τράγων γιὰ τίς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ. Μὲ αὐτὸ τὸ αἶμα ράντιζε τὸ ἱλαστήριο καὶ τὸ θυσιαστήριο. Ἀνάλλογοι καθαρτήριοι ραντισμοὶ γίνονταν καὶ μὲ νερὸ ἀναμειγμένο μὲ στάχτη δαμάλεως. Ποιές συγκρίσεις, ἄραγε, θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν ἀνάμεσα σ' αὐτές τίς προτυπώσεις καὶ στὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ;

Συγκρίνοντας τὰ ἀσύγκριτα

(α) Κατ' ἀρχὴν ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ δὲν προσφέρθηκε σὲ χειροποίητο ἐπίγειο ναό, ὅπως ἦταν ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου. Τὴ Σάρκα του, πού δημιουργήθηκε χωρὶς ἀνθρώπινη παρέμβαση, τὴν ἔκανε ἀνώτερη καὶ τελειότερη Σκηνή, μὲ τὸ νὰ σκηνώσει σ' Αὐτὴν «πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς». Καὶ μὲ αὐτὴ τὴν «ἀχειροποίητη Σκηνή» εἰσῆλθε στὸ ἐπουράνιο θυσιαστήριο, ὅπου παραμένει Ἀρχιερέας μας «εἰς τὸν αἰῶνα».

(β) Ὁ Μέγας Ἀρχιερέας Χριστός, ὡς ἀναμάρτητος, δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ προσφέρει πρῶτα θυσία γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τὸ αἶμα του προσφέρθηκε μόνο γιὰ τὴ σωτηρία τῆ δικῆ μας.

(γ) Τὸ αἶμα πού προσέφεραν οἱ ἱερεῖς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἦταν αἶμα κτηνῶν. Ἐνῶ τὸ αἶμα στὴν τέλεια θυσία τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι τὸ ἄχραντο αἶμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο «δὲν εἶναι μόνον αἶμα λογικοῦ θύματος ἀλλὰ καὶ ἐνωμένο μὲ τὴ Θεότητα» (Ζιγαβνός). Τὸν ἑαυτό του, λοιπόν, προσέφερε ὁ Χριστός στὰ ἐπουράνια Ἅγια τῶν ἁγίων, πού εἶναι καὶ ὁ θρόνος τῆς Θεότητάς του. Ἐπομένως, ὁ ἴδιος ἦταν θύτης, θύμα καὶ θυσιαστήριο.

(δ) Τὰ ἄλογα καὶ ἀκούσια θύματα τῶν Νομικῶν θυσιῶν δὲν εἶχαν συνείδηση τοῦ σκοποῦ τῆς θυσίας οὔτε δυνατότητα ἐλευθέρως ἀποδοχῆς τῆς σφαγῆς

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ἦλθε ὁ Χριστός ὡς ἀρχιερεὺς τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, ἐμπῆκε διὰ τῆς μεγαλυτέρας καὶ τελειότερας σκηνῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι χειροποίητη, δὲν εἶναι δηλαδή ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον· ἐμπῆκε μίᾳ γιὰ πάντα εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων ὄχι μὲ αἷμα τράγων καὶ μόσχων ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του αἷμα καὶ ἐξηπάλησε αἰωνίαν λύτρωσιν. Διότι ἐάν τὸ αἷμα τράγων καὶ ταύρων καὶ τὸ ράντισμα μὲ στάχτην ἀπὸ δαμάλι, ἀγιάζη τοὺς μολυσμένους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν καθαρότητα, πόσον περισσότερο τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος, διὰ τοῦ αἰωνίου Πνεύματος, προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἁμωμον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, θά καθάρισῃ τὴν συνείδησίν σας ἀπὸ νεκρά ἔργα, ὥστε νὰ λατρεύωμεν τὸν ζωντανόν Θεόν;

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ*)

τους. Ἀντίθετα, ὁ Χριστός ἐκούσια θυσίασε τὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ τελείως ἐλεύθερα ὑπέταξε τὸ θέλημά του στό θέλημα τοῦ Πατέρα του.

(ε) Μὲ τὸ αἷμα, τέλος, τῶν θυσιῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τοὺς ποικίλους ραντισμούς ἐξασφαλιζόταν μόνο ἡ πρόσκαιρη καθαρότητα τοῦ σώματος, ὥστε νὰ μποροῦν οἱ ἀπὸ ὁποιαδήποτε παράβαση τοῦ Νόμου μολυνθέντες νὰ συμμετέχουν στὴ ἡλιετία· δὲν μποροῦσε νὰ καθάρισαι καὶ ἐσωτερικά ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους προσφερόταν οὔτε νὰ ἐξασφαλίσει ἄφεση ἁμαρτιῶν. Ἀντίθετα, τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καθαρίζει καὶ ἀγιάζει ὀλόκληρο τὸν ἄνθρωπο, προσφέροντας ὄχι μόνο προσωρινή συγχώρηση ἀλλὰ καὶ αἰώνια λύτρωση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τίς συνέπειές της, πού εἶναι ἡ φθορά καὶ ὁ θάνατος. Μᾶς τὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ μέτοχος τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ λειτουργός τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅταν μᾶς μεταδίδει τὰ Τίμια Δῶρα: «Μεταηλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζῶν αἰώνιον».

Πρόθυμη συνεργασία

Αὐτὰ ὅμως τὰ ἀπερίγραπτης ἀξίας δῶρα δὲν δίνονται μαγικά καὶ ἀπροῦπὸθετα. Γιὰ νὰ καθαριστεῖ ἡ συνείδησή μας ἀπὸ τὰ νεκρά ἔργα τῆς ἁμαρτίας καὶ γιὰ νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ λατρεύωμε τὸν ζῶντα Θεό, ἀπαιτεῖται ὀλόκληρη νεκρανάσταση. Πρόκειται γιὰ ἓνα μεγάλο θαῦμα, πού πηγάζει μὲν ἀπὸ τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν ἐπιβάλλεται χωρὶς τὴν συγκατάθεσή μας. Καί, φυσικά, δὲν ἀρκεῖ μίᾳ ἀπλή διὰ νεύματος συγκατάθεσης· ἀπαιτεῖται ἡ ὀλόκαρδη μετάνοιά μας, πού δὲν θά εἶναι μόνο λόγια, ἀλλὰ πρόθυμη ἐργασία τῶν ζωοποιῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλήως, «ὅποιος ἐπιμένει νὰ δουλεύει σὲ νεκρά ἔργα, δὲν μπορεῖ νὰ λατρεύει Αὐτόν πού εἶναι ἡ ὄντως ζῶη», θά πεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει –κατὰ τὸν ἅγιο Θεοφύλακτο– ἀπλοῦστα διότι «δουλεύοντας ὁ ἄνθρωπος στά

14 Ἀπριλίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ)

«Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας». Ἀριστάρχου, Πούδης καί Τροφίμου ἐκ τῶν 70.

Θωμαῖδος μάρτυρος. Δημητρίου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Τριπόλει († 1803).

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. θ΄ 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ι΄ 32-45.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Ἀπριλίου, τῶν Βαΐων.

Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ΄ 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ΄ 1-18.

νεκρά ἔργα τῶν παθῶν του, οὐσιαστικά τὰ θεοποιεῖ καταντώντας εἰδωλολήτρης».

Ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ὅπως ἴσχει ἓνα τροπάριό της, «προθύμως διήγειρε τὸν ἑαυτό της σὲ ἔνθεο ζῆλο καὶ μόνο ἀφοῦ νέκρωσε τὰ σκιρτήματα τῶν παθῶν προσορμίσθηκε σὸ πηλάνι τῆς ἀπάθειας». Μὲ τίς πρесеβεῖες της ἅς ἀγωνιζόμαστε κι ἐμεῖς γι' αὐτὴ τὴ ζωοποιὸ νέκρωση.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Χρήστου Σπ. Βούλγαρη, Ὁμοι. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 17Χ24 ἐκ., σελ. 864)

Ὁ Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρῆστος Βούλγαρης, μὲ τὴ μακρὰ ἐπιστημονικὴ ἐνασχόλησή του μὲ τὴν ἔρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὑπομνηματίζει τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

Στὴν πολὺπλοκῆ, πολυσιδὴ καὶ κοπιώδη παρούσα ἐργασία ὁ συγγραφέας διαφωτίζει τίς πτυχές καὶ ἰδιομορφίες τοῦ ἱεροῦ κειμένου, προσεγγίζοντας τὸ Μυστήριον τῆς Θεῆς Οἰκονομίας καὶ γενικῶς τὰ γεγονότα τῆς ἐπίγειας ζωῆς καὶ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ διάρθρωση τοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἐξῆς: Προηγεῖται ἐκτενὴς εἰσαγωγή σὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον καὶ ἔπεται τὸ κείμενον μὲ τὸν ἔρμηνευτικὸ ὑπομνηματισμὸν του ἀνά στίχο, σὲ 66 κεφάλαια. Ὁλοκληρῶνεται μὲ τὴ βιβλιογραφία.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr